

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 9 czerwca 2021 r.

Pozycja 112

POSTANOWIENIE

z dnia 11 marca 2021 r.

Sygn. akt Tw 1/21

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Piotr Pszczółkowski,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym wniosku Rady Miasta Gliwice w sprawie zgodności:

§ 3 pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 15 maja 2018 r. w sprawie wynagradzania pracowników samorządowych (Dz. U. poz. 936, ze zm.) „w zakresie kwot wynagrodzenia zasadniczego zawartych w tabeli I lit. B Lp. 2, [tíret] drugie, kolumna 3, zatytułowana: «wynagrodzenie zasadnicze (kwota w złotych)», zamieszczonej w [z]ałączniku nr 1 do rozporządzenia” z:

- art. 7 oraz art. 92 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w związku z art. 37 ust. 1 pkt 4 i ust. 3 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o pracownikach samorządowych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1282);
- art. 4 ust. 6 Europejskiej Karty Samorządu Lokalnego, sporządzonej w Strasburgu dnia 15 października 1985 r. (Dz. U. z 1994 r. Nr 124, poz. 607) a także z preambułą i art. 2 Konstytucji w związku z art. 3 pkt 5 oraz art. 7 ust. 3 ustawy z dnia 6 maja 2005 r. o Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego oraz o przedstawicielach Rzeczypospolitej Polskiej w Komitecie Regionów Unii Europejskiej (Dz. U. Nr 90, poz. 759),
- art. 165 ust. 2 i art. 167 ust. 1 i 4 oraz art. 216 ust. 1 i art. 65 ust. 4 Konstytucji w związku z art. 3 ust. 1, art. 4 ust. 2, art. 7 ust. 2 w związku z art. 6 ust. 1 Europejskiej Karty Samorządu Lokalnego,

p o s t a n a w i a:

nadać wnioskowi dalszy bieg.

UZASADNIENIE

Rada Miasta Gliwice (dalej: wnioskodawca), reprezentowana przez ustanowionych pełnomocników, wystąpiła 31 grudnia 2020 r. (data nadania) do Trybunału Konstytucyjnego z wnioskiem przytoczonym w komparycji niniejszego postanowienia.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje.

1. Zgodnie z art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK) wniosek złożony przez podmiot, o którym mowa w art. 191 ust. 1 pkt 3-5 Konstytucji, Prezes Trybunału kieruje do wyznaczonego przez siebie sędziego Trybunału w celu wstępnego rozpoznania na posiedzeniu niejawnym. Trybunał bada, czy wniosek spełnia wymagania przewidziane w art. 47 i art. 48 u.o.t.p.TK, czy nie jest oczywiście bezzasadny (art. 61 ust. 4 pkt 3 u.o.t.p.TK) oraz w szczególności, czy zaskarżony akt normatywny dotyczy spraw objętych zakresem działania wnioskodawcy (art. 191 ust. 1 pkt 3-5 w związku z art. 191 ust. 2 Konstytucji).

2. Wnioskodawca – stosownie do art. 48 ust. 2 pkt 1 u.o.t.p.TK – dołączył do wniosku uchwałę nr XIX/375/2020 z 24 września 2020 r. w sprawie skierowania wniosku do Trybunału Konstytucyjnego.

2.1. Trybunał ustalił, że uchwała Rady Miasta Gliwice została podjęta przez organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego, o którym mowa w art. 191 ust. 1 pkt 3 Konstytucji i wyraża wolę wystąpienia z wnioskiem do Trybunału Konstytucyjnego (§ 1). Uchwała określa przedmiot i wzorce kontroli (§ 1), które są tożsame z zakresem zaskarżenia wyznaczonym w złożonym wniosku. Ustanawia także pełnomocników do sporządzenia, podpisania i złożenia wniosku oraz reprezentowania wnioskodawcy w postępowaniu przed Trybunałem Konstytucyjnym (§ 2).

2.2. W związku z powyższym Trybunał stwierdza, że wniosek o zbadanie konstytucyjności zakwestionowanych przepisów pochodzi od podmiotu uprawnionego.

3. Stosownie do art. 191 ust. 2 Konstytucji organy stanowiące jednostek samorządu terytorialnego są uprawnione do inicjowania abstrakcyjnej kontroli norm, jeżeli kwestionowany przez nie akt normatywny dotyczy spraw objętych zakresem ich działania. W związku z tym art. 48 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p.TK wymaga by wnioskodawca, powołując przepis prawa lub statutu uzasadnił, że kwestionowana ustawa dotyczy spraw objętych zakresem jego działania.

3.1. Wypełniając dyspozycję art. 48 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p.TK, wnioskodawca wskazał art. 18 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (obecnie: Dz. U. z 2020 r. poz. 713, ze zm.; dalej: u.s.g.), który stanowi m.in., że do wyłącznej właściwości rady gminy należy ustalanie wynagrodzenia wójta.

3.2. Podkreślił, że „[w]ynagrodzenie to ustalane jest w drodze uchwały z uwzględnieniem regulacji rozporządzenia w sprawie wynagradzania pracowników samorządowych”. Na potwierdzenie tej tezy wnioskodawca przywołał orzecznictwo Sądu Najwyższego konkludując, że „zaskarżone w niniejszym wniosku rozporządzenie płacowe jest aktem normatywnym dotyczącym spraw objętych zakresem działania Rady Miasta Gliwice”.

4. Wnioskodawca określił przedmiot oraz wzorce kontroli, a także uzasadnił sformułowane we wniosku zarzuty.

4.1. Kontroli Trybunału Konstytucyjnego wnioskodawca poddał § 3 pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 15 maja 2018 r. w sprawie wynagradzania pracowników samorządowych (Dz. U. poz. 936; dalej: rozporządzenie płacowe) w zakresie kwot wynagrodzenia

zasadniczego zawartych w tabeli I, lit. B, lp. 2 *tiret* drugie, kolumna 3 zatytułowana: „Wynagrodzenia zasadnicze (kwota w złotych)”, zamieszczonej w załączniku nr 1 do rozporządzenia. Zgodnie z zaskarżoną regulacją wynagrodzenie prezydenta miasta (miasta na prawach powiatu) do 300 tys. mieszkańców, obowiązujące od 1 lipca 2018 r., wynosi od 3800 do 5000 zł.

4.2. W stosunku do zakwestionowanego przepisu wnioskodawca sformułował trzy zarzuty. Pierwszy dotyczy przekroczenia zakresu upoważnienia ustawowego w rozporządzeniu płacowym. Jako wzorce kontroli tego zarzutu wnioskodawca wskazał art. 7 oraz art. 92 ust. 1 Konstytucji w związku z art. 37 ust. 1 pkt 4 i ust. 3 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o pracownikach samorządowych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1282). Drugi zarzut odnosi się do naruszenia trybu przyjęcia zaskarżonego przepisu. Zdaniem wnioskodawcy Rada Ministrów nie przeprowadziła wymaganych konsultacji z Komisją Wspólną Rządu i Samorządu Terytorialnego, co stanowiło naruszenie art. 4 ust. 6 Europejskiej Karty Samorządu Lokalnego, sporządzonej w Strasburgu dnia 15 października 1985 r. (Dz. U. z 1994 r. Nr 124, poz. 607), a także preambuły i art. 2 Konstytucji w związku z art. 3 pkt 5 oraz art. 7 ust. 3 ustawy z dnia 6 maja 2005 r. o Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego oraz o przedstawicielach Rzeczypospolitej Polskiej w Komitecie Regionów Unii Europejskiej (Dz. U. Nr 90, poz. 759). Trzeci zarzut sformułowany przez wnioskodawcę dotyczy ograniczenia przez zaskarżony przepis rozporządzenia płacowego władztwa wydatkowego gminy (szczególnej formy władztwa finansowego jednostek samorządu terytorialnego), przejawiającego się w prawie do posiadania własnego budżetu i dokonywania wydatków we własnym imieniu i na własną odpowiedzialność. Jako wzorce kontroli tego zarzutu wnioskodawca wskazał art. 165 ust. 2 i art. 167 ust. 1 i 4 oraz art. 216 ust. 1 i art. 65 ust. 4 Konstytucji w związku z art. 3 ust. 1, art. 4 ust. 2, art. 7 ust. 2 w związku z art. 6 ust. 1 Europejskiej Karty Samorządu Lokalnego.

5. W tym stanie rzeczy Trybunał stwierdza, że skoro złożony wniosek spełnia wymagania przewidziane w u.o.t.p.TK, a nie zachodzą okoliczności określone w art. 61 ust. 4 pkt 3 u.o.t.p.TK, to – na podstawie art. 61 ust. 2 u.o.t.p.TK – należało postanowić jak w sentencji.